

Arrest

nr. 190 611 van 10 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KANNAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2009 treedt de verzoeker te Accra, Ghana, in het huwelijk met mevrouw A.A., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 19 juli 2010 dient te verzoeker, op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 21 september 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van het gevraagde visum type D.

1.4. Op 28 september 2011 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent het huwelijk tussen de verzoeker en mevrouw A. A. te erkennen. Het is echter onduidelijk of deze beslissing ooit aan de verzoeker zelf is ter kennis gebracht;

1.5. Op 5 december 2011 dient de verzoeker een aanvraag in tot inschrijving als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische, met name mevrouw A. A. (bijlage 15).

1.6. Op 2 februari 2012 wordt de verzoeker in bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig tot 12 januari 2017.

1.7. Uit nazicht van het rijksregister blijkt dat de verzoeker sinds 3 december 2015 als alleenstaande staat ingeschreven. Er wordt aan de burgemeester van de stad Gent opdracht gegeven tot het uitvoeren van een samenwoonstcontrole. Uit het navolgende samenwoonstverslag van 22 maart 2016 blijkt dat de verzoeker heeft verklaard dat hij op zijn nieuw adres nooit heeft samengewoond met mevrouw A.A..

1.8. Met een schrijven van 10 mei 2016 meldt de gemachtigde aan de verzoeker dat de eventuele intrekking van het verblijfsrecht wordt onderzocht en vraagt hij om alle nuttige documenten voor te leggen met het oog op een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42ter, §1, 4e lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker wordt tevens verzocht om bewijzen voor te leggen indien hij meent dat hij aan één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet voldoet.

1.9. De gemachtigde beslist op 8 november 2016 om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tevens wordt beslist de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Deze beëindigingsbeslissing en het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten, zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden tezamen, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 december 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. Voornaam: K.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 19.08.1975

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 via een visum gezinshereniging. De F-kaart werd 02.02.2012 afgeleverd. Overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkenes aanvraag als gunstig beoordeeld. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht gezien dit overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 net het document is dat moet aanvaard worden als bewijs van verwantschap.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent weigerde het huwelijk op 21.08.2009 tussen

betrokkenen te erkennen op 28.09.2011. Dit na volgende vaststellingen (uit brief van Stad Gent – Departement Bevolking en Welzijn – Dienst Burgerzaken – Huwelijken, ‘weigering erkenning huwelijk’, dd. 28.09.2011):

- Mevrouw A. verklaart dat ze de heer O. in 2006 heeft ontmoet. Op de vraag of ze haar Ghanese paspoort kan voorleggen ter controle van de stempels, zegt mevrouw eerst dat ze haar paspoort niet meer heeft, omdat de dienst reispassen haar paspoort ingehouden heeft toen ze haar Belgische reispas kreeg. Na aandringen kan ze toch haar Ghanese paspoort komen tonen. In haar Ghanese paspoort (geldig van 21.1.2005 tot 20.1.2015) blijken er geen stempels van in 2006 te staan. Mevrouw is dus in het jaar waarin ze beweert de heer O. ontmoet te hebben, niet in Ghana geweest.
- Mevrouw A. weet niet wanneer de heer O. zijn visum heeft aangevraagd.
- Mevrouw A. verklaart dat de heer O. drie kinderen heeft. Twee zijn meerderjarig en een is 16 jaar. Op de vraag of de heer O. zijn kinderen naar België zou willen laten overkomen, antwoordt mevrouw dat ze er niet over gesproken hebben en dat het niet aan haar is om die keuze te maken, dat zoiets mijnheer zijn beslissing is. Het is eigenaardig dat zij hierover nog niet gesproken hebben en dat een koppel daar niet samen over beslist.
- Mevrouw A. verklaart dat haar vriendin E. in Parijs woont en dat de heer O. en E. veel naar elkaar bellen. Diezelfde vriendin was ook één van de getuigen. Het is niet duidelijk wat de band is tussen de heer O. en E. en in hoeverre mevrouw A., E. een vriendendienst bewijst door mijnheer naar Europa te laten overkomen.
- De foto's die mevrouw A. voorlegt zijn foto's die in en voor het stadhuis te Accra werden getrokken. Wij weten uit andere dossiers dat er in Ghana steeds beroepsfotografen aanwezig zijn tijdens huwelijksplechtigheden in het stadhuis. Dit soort foto's zijn weinig persoonlijk en kunnen gemakkelijk in scène gezet worden. Er zijn bijvoorbeeld geen foto's van het huwelijksfeest of van het koppel met vrienden.
- Mevrouw A. is 12 jaar ouder dan mijnheer. Het is binnen de Ghanese cultuur uitzonderlijk dat een man kiest voor een 12-jaar oudere vrouw met een zwakke gezondheid.
- Er is sprake door inmenging door derden. Tijdens haar bezoeken aan het loket werd mevrouw altijd vergezeld door de heer A. A. A.

Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgische Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR)

1. Artikel 31§1 WIPR.

“Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis te dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27§1 WIPR”

2. Artikel 27§1 WIPR bepaalt:

1 De onnodige vermelding doorhalen en de hoedanigheid van de staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

2 Naam en hoedanigheid van de overheid die tot de kennisgeving van de beslissing overgaat.

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikel 18 en 21 WIPR.”

3. Artikel 18: Wetsontduiking

Vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen, kunnen wij bijgevolg geen rekening houden met feiten en handelingen zoals de voltrekking van de huwelijksakte en kunnen wij de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgische recht.

4. Artikel 21: openbare orde-exceptie

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.”

5. Ingevolge artikel 3§2,1° WIPR betekent het bovendien dat voor iemand die naast de Belgische ook nog één of meer andere nationaliteiten bezit, er enkel in België rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit.

Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Immers, het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Bijkomende informatie bevestigt bovenstaande bevindingen. Namelijk, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 03.12.2015 als alleenstaand staat omschreven in het Rijksregister. Meer nog, uit het samenwoonstverslag dd. 22.03.2016 in het administratieve dossier blijkt dat er nooit samenwoonst geweest is tussen beide betrokkenen. Deze informatie onderschrijft de vaststellingen uit de brief 'weigering erkenning huwelijk' door Stad Gent. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en mevr. A. A. louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.

Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42septies van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42septies, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 06.12.2011. De duur van zijn verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst of origine heeft doorgebracht.

Aangezien hij jarenlang in Ghana heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook zijn leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. En er is nooit gezamenlijke vestiging geweest. Er is dus geen sprake van een gezinsleven met de referentiepersoon. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van kinderen of medische problemen op naam van betrokkene. Zoals eerder aangehaald spreekt de gezinssituatie voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Er is nooit gezamenlijke vestiging geweest. Er is dus geen sprake van een gezinsleven met de referentiepersoon of na nazicht van het administratieve dossier met (een) andere(n). “

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomst artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad bijgevolg uitspraak op basis van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht, van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de rechten van verdediging. Verder verwijt de verzoeker de verweerder een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht in de synthesesamenvatting:

1.

De verzoeker wenst in eerste instantie op te merken dat de verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens hem uit te nodigen voor een verhoor.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van het Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel is van de verzoeker.

Het horen van de verzoeker is in casu uitermate belangrijk gezien er in de beslissing voor het eerst verwezen wordt naar het art. 42^{septies} van de Vreemdelingenwet wat impliceert dat de verzoeker onwettige en strafbare gedragingen zou hebben gepleegd. Bij de brief van 10.05.2016 aan de verwerende partij bezorgd via de gemeentelijke diensten Stad Gent werd geschreven over een eventuele intrekking van het verblijfsrecht op basis van artikel 42ter, §1, alinea 4. Onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, §4 werd hem gemeld dat “het hem vrij stond om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats”. De beslissing werd echter genomen bij toepassing van art. 42^{septies} van de vreemdelingenwet waar de bewijslast voor de beweerde fraude bij de overheid ligt welke het art. 42^{septies} wil toepassen. De verzoekende partij kreeg voorafgaandelijk de beslissing geen enkele kans zich te verdedigen op beweerde “fraude”.

Integendeel werd de verzoeker volledig op het verkeerde been gezet waar hem een brief werd betekend waaruit blijkt dat de overheid overwoog een einde te stellen aan het verblijf en aan de verzoeker de kans werd geboden om elementen voor te brengen conform art. 42^{quater} §1, 4e waar het dan voor hem in casu erop aankwam aan te tonen dat er een gezinscel had bestaan gedurende drie jaar waarvan minstens één jaar in België en dat hij de voorwaarden vervulde om in aanmerking te komen voor de uitzondering voorzien bij art. 42^{quater} § 1, 4e.

De verwerende partij poogt voorop te stellen dat zij haar mening omtrent “fraude” bevestigt wist naar aanleiding van een samenwoningcontrole duidelijk dus VOOR zij de uitnodiging van 10.05.2016 tot het verstrekken van informatie verstuurde. Dan vraag men zich nog meer af waarom bij voormelde uitnodiging men niet verwees naar art. 42^{septies} ?? Waarom mocht de verzoeker niet weten op welke wettelijke basis men overwoog over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht ?

De uitnodiging per brief van 10.05.2016 om informatie te verstrekken verwijst uitdrukkelijk naar het art. 42^{quater} § 1, 4e zodat het overduidelijk is dat deze “uitnodiging” niet kan aanzien worden als het horen van de verzoeker in het kader van art. 42^{septies}. Er zijn inderdaad elementen die zowel bij art. 42^{quater} § 1, 4e als bij art. 42^{septies} zijn voorzien maar bovendien had hij minstens bij zulk verhoor de gelegenheid moeten krijgen elementen voor te brengen om aan te tonen dat er geen sprake is van fraude.

De verzoeker heeft overigens uitdrukkelijk gevraagd in zijn brief van 08.06.2016 om gehoord te worden waar zelfs als géén toepassing zou worden gemaakt van art. 42septies de vragenlijst niet kan volstaan als "horen" van het rechtssubject, conform het Handvest en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De schending van de hoorplicht heeft uiteraard verstreckende gevolgen voor de verzoeker waar indien de overheid deze plicht had vervuld er geen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf met bevel zou zijn genomen. Immers is er geen sprake van fraude zodat art. 42septies geen toepassing kan krijgen waar de betrokkene wel degelijk in aanmerking moest komen voor de uitzonderingssituatie zoals bepaald in art 42quater § 4, 4e van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft de bewijslast i.v.m. de beweerdte fraude en het volstaat niet dat zij de beweerdte feiten bewezen verklaard zonder de verzoeker uit te nodigen zich hierop te verdedigen. Het betreft wel echt basisregels van onze rechtstaat.

2.

De beslissing schendt art. 42septies van de Vreemdelingenwet. Het artikel luidt :

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het spreekt voor zich dat het louter beweren dat er fraude is gepleegd zonder de rechtzoekende enige mogelijkheid tot het voorbrengen van verweer te bieden, onvoldoende is om toepassing te maken van art. 42septies gezien de beweerdte fraude wel degelijk moet bewezen worden. Door terug te grijpen naar een beweerdte weigering van erkenning van het huwelijk door Stad Gent in 2011 welke beslissing overigens nooit werd betekend aan de verzoeker wordt niet voldaan aan de bewijslast dat de verzoeker in aanmerking komt voor toepassing van art. 42septies.

3.

Er is schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De motivering van de beslissing is allerm minst van aard om de beslissing in casu te kunnen schragen nu de feitelijke situatie van de verzoeker totaal niet overeenstemt met de situatie welke door de verwerende partij wordt voorgebracht welke louter gesteund is op pure beweringen.

Niet alleen laat de beslissing niet toe te achterhalen waarom de door de verzoeker op 08.06.2016 en op 10.10.2016 aangehaalde elementen en documenten terzijde worden gelaten waarbij dus ook niet worden vastgesteld of ermee rekening werd gehouden conform de vereisten van art. 42 septies, maar bovendien en bovenal wordt er geen enkele behoorlijke poging ondernomen om te motiveren waarom er fraude wordt weerhouden (afgezien van het feit dat de betrokkene nooit de gelegenheid kreeg zich hierop te verweren). In de beslissing wordt zelfs niet verwezen naar de brieven en documenten door de verzoeker aan de verweerder gericht op 08.06.2016 en 10.10.2016, laat staan dat zou blijken dat er met de aangebrachte elementen en documenten rekening werd gehouden.

In de beslissing moet men de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.
(RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Staatsecretaris mag daarbij niet louter passief blijven en dient desnoods een actief onderzoek te verrichten en de rechtzoekende te horen. Het is de plicht van de overheid zelf actief te onderzoeken of de betrokkene in aanmerking komt tot het beëindigen van zijn recht op verblijf met bevel en evenzeer of de betrokkene zich niet in één van de wettelijk opgesomde uitzonderingssituaties bevindt. Bij een zorgvuldig onderzoek wat samenhangt met het horen van de verzoeker zou de beslissing tot het beëindigen van het recht op verblijf niet zijn tussengekomen omdat niet bewezen is dat de verzoeker zich in een situatie bevindt welke toepassing van art. 42septies mogelijk maakt. Mocht de schending van het hoorrecht conform art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet worden weerhouden, waar de verzoeker wel verder op aandringt, dan blijkt uit de nota van de verwerende partij dat zij zelf goed begrijpt dat zij dan hoe dan ook gehandeld heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel dat door de verwerende partij wordt teruggegrepen bij een beslissing 08.11.2016 naar beweerde vaststellingen van september 2011 waarvan zij dus méér dan vijf jaar kennis had zonder met deze informatie iets te doen !

Door te beslissen zoals is gebeurd is er bovendien schending van de rechten van verdediging in samenhang met de geschonden hoorplicht weze het op basis van art.41 van het voormelde Handvest, weze het dan op basis van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en maakt de verweerder een manifeste beoordelingsfout. Er is nooit enig tegensprekelijk debat geweest in verband met een vermoeden van schijnhuwelijk.

Het middel dient derhalve als gegrond te worden weerhouden.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 41 van het Europees Handvest;*
- art. 42quater Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de motiveringsplicht;*
- de hoorplicht;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- de rechten van verdediging.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing ten onrechte is gesteund op de vaststelling dat er sprake is van fraude. Zij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar minstens diende te horen alvorens een beslissing te nemen, zodat zij kon aantonen dat er geen sprake is van fraude. De motivering van de bestreden beslissing zou niet in overeenstemming zijn met de feitelijke situatie van verzoekende partij.

Uit de toelichting bij het enig middel blijkt dat verzoekende partij ook een schending van de materiële motiveringsplicht en art. 42septies Vreemdelingenwet voorhoudt.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie m.n. het zich schuldig maken aan fraude, heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 02.02.2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in zijn hoedanigheid als echtgenoot van een Belg.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verweerder merkt op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent op 28.09.2011 besliste tot weigering van de erkenning van het huwelijk tussen betrokkenen, en dit nadat aan verzoekende partij al een visum type D was toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat eind 2015 – begin 2016 twee bijkomende vaststellingen gebeurden die door de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet werden weergegeven in de bestreden beslissing:

“Bijkomende informatie bevestigt bovenstaande bevindingen. Namelijk, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 03.12.2015 als alleenstaand staat omschreven in het Rijksregister. Meer nog, uit het samenwoonstverslag dd. 22.03.2016 in het administratieve dossier blijkt dat er nooit samenwoonst geweest is tussen beide betrokkenen. Deze informatie onderschrijft de vaststellingen uit de brief ‘weigering erkenning huwelijk’ door Stad Gent. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en mevr. Antwiwaa Akosua louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.”

Gelet op deze objectieve vaststellingen werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht vastgesteld dat verzoeker in kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging fraude heeft gepleegd, die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder laat gelden dat gelet op het voorgaande verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat er niet afdoende zou bewezen zijn dat er sprake is van fraude, noch dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met haar individuele situatie.

Een schending van art. 42septies Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar minstens diende te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Ter ondersteuning verwijst zij naar art. 41 van het Europees Handvest en art. 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op art. 41 van het Europees Handvest. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris immers beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoekende partij op basis van art. 40ter Vreemdelingenwet had bekomen.

Reeds eerder oordeelde het Hof van Justitie dat gezinshereniging door een derdelander met een statische Unieburger buiten de werkingssfeer van het Unierecht valt. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht.

Zie dienaangaande:

"In casu stelt zich bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. [...] is de tweede bestreden beslissing nu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van een Nigeriaanse verzoekster in functie van haar Belgische partner. Het betreft een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten" (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Bijgevolg wordt vastgesteld dat in casu de beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en niet kan beschouwd worden als een toepassing van Richtlijn 2004/83/EG in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert en kan zij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht." (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

Zie in die zin:

"De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid kreeg om haar standpunt naar voor te brengen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij uitdrukkelijk gehoord werd met betrekking tot zijn relatie, naar aanleiding van de samenwoningcontrole die op 22.03.2016 door de politie werd uitgevoerd. Op dat ogenblik heeft verzoekende partij expliciet zelf erkend dat er nooit sprake was geweest van samenwoning.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekende partij op 10.05.2016 werd uitgenodigd door de gemachtigde van de Staatssecretaris om bewijstukken over te maken in het licht van een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht. Terwijl de verzoekende partij tevens werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van eventuele humanitaire elementen waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening zou moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met de door haar, naar aanleiding van deze uitnodiging dd. 10.05.2016, voorgelegde stukken, in het licht van de weerhouden fraude.

In casu heeft verzoekende partij in zijn schrijven dd. 08.06.2016 de volgende documenten gevoegd:

- een attest van inburgering*
- belastingaangifte 2016 (IJ 2015)*
- rekeninguittreksel vakantiegeld 2016*
- attest geen OCMW-steun*

Terwijl hij bij zijn schrijven dd. 10.10.2016 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 28.09.2016 heeft gevoegd.

Ter zake merkt verweerder op dat aangezien de door verzoekende partij voorgelegde stukken geen enkel verband houden met de vermeende relatie van verzoekende partij en de referentiepersoon, zij niet dienstig naar deze documenten verwijzen teneinde de weerhouden fraude te weerleggen.

Verzoekende partij stelt nog dat de uitnodiging dd. 10.05.2016 hem niet in staat stelde nuttig alle informatie voor te leggen, daar waar deze uitnodiging melding maakt van een onderzoek in het licht van art 42quater Vreemdelingenwet, en niet in functie van art. 42septies Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij daardoor niet zou hebben geweten dat hij informatie diende bij te brengen om deze fraude te weerleggen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord met betrekking tot zijn vermeende relatie. Naar aanleiding van de samenwoonstcontrole werd verzoekende partij immers uitdrukkelijk gevraagd om mee te delen hoe lang de relatie en samenwoonst had geduurd, waarop verzoekende partij zelf uitdrukkelijk heeft erkend dat er in werkelijkheid nooit sprake is geweest van enige samenwoonst. Verzoekende partij heeft dus de kans gehad om toe te lichten of er ook sprake is geweest van daadwerkelijke vestiging, en heeft die vraag zelf ontkennend beantwoord.

Verder kreeg verzoekende partij nog de kans om alle relevante informatie voor te leggen naar aanleiding van de uitnodiging die hem op 10.05.2016 werd verstuurd.

Verzoekende partij wist en weet uiteraard dat hij een verblijfstitel had verkregen op basis van zijn voorgehouden relatie, en wist dan ook dat het hem toekwam ter zake alle eventuele nuttige stukken voor te leggen. Het feit dat art. 42septies Vreemdelingenwet niet expliciet werd vermeld, doet daaraan geen afbreuk.

Het hoorrecht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert bovendien niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting zou hebben om verzoekende partij, nadat hij de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op dienstige wijze over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om het verblijf te beëindigen af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014).

Waar verzoekende partij aanvoert dat hij in zijn brief dd. 08.06.2016 gevraagd heeft om te worden gehoord, herhaalt verweerder dat het volstaat dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om voorafgaand aan de bestreden beslissing alle relevante informatie over te maken.

Aangezien verzoekende partij uitdrukkelijk werd verzocht om bewijstukken over te maken in het licht van een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht, kan zij niet ernstig betwisten dat haar wel degelijk ruimschoots voorafgaand aan de bestreden beslissing de redelijke mogelijkheid werd verschaft om alle nuttige elementen aan te voeren.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Verder kan een eventuele schending van het recht om gehoord te worden (quod non) slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Waar verzoekende partij wijst op het bestaan van een gezinscel gedurende drie jaar waarvan minstens één jaar in België, laat verweerder gelden dat verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbij had aan de bestreden beslissing waarin expliciet werd verwezen naar het volstrekt ontbreken van enig gezinsleven, motief dat berust op de eigen verklaringen van verzoekende partij.

Ter zake wijst verweerder op het desbetreffende onderdeel van de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris hieromtrent motiveerde als volgt:

“De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. En er is nooit gezamenlijke vestiging geweest. Er is dus geen sprake van een gezinsleven met de referentiepersoon.”

Verzoekende partij legt ook geen stukken voor die deze eigen verklaringen zouden kunnen weerleggen, maar beperkt zich tot een herhaling van haar kritiek als zou zij niet hebben geweten dat een beslissing zou worden genomen op grond van art. 42septies Vreemdelingenwet. Daarmee toont verzoekende partij niet aan dat zij over informatie beschikte, die de bestreden beslissing zou hebben kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Voor het overige uit verzoekende partij theoretische kritiek met betrekking tot het hoorrecht.

Zie in die zin:

“Waar verzoeker de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen inroepen moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel daar hij niet aannemelijk maakt dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing werd genomen. Zoals reeds aangehaald kan verzoeker de feitelijk vaststelling niet weerleggen dat hij door het aangaan van een schijnhuwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde en alsdus fraude heeft gepleegd. Wanneer een administratieve beslissing gesteund wordt op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen (RvS, 19 juli 2012, nr. 220.341).” (RvV 14 juni 2013, nr. 105.066)

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris actief onderzoek dient te voeren teneinde vast te stellen dat verzoekende partij in aanmerking kwam tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit actief onderzoek werd gevoerd. Verweerder wijst er nogmaals op dat ingevolge actief onderzoek werd vastgesteld dat verzoekende partij sinds 03.12.2015 als alleenstaand staat omschreven in het Rijksregister en dat uit het samenwoonstverslag dd. 22.03.2016 bleek dat er nooit samenwoont is geweest met de referentiepersoon.

Terwijl verzoekende partij ook niet dienstig kan voorhouden dat art. 42septies Vreemdelingenwet een uitzonderingsbepaling bevat. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij art. 42septies Vreemdelingenwet kennelijk met 42quater Vreemdelingenwet verwart, waarvan de bestreden beslissing in casu geen toepassing vormt.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot andere inzichten zou zijn gekomen indien hij verzoekende partij had gehoord. Ter zake wijst verweerder er nogmaals op dat verzoekende partij slaagt er immers niet in aan de hand van haar vage beschouwingen te weerleggen dat zij fraude heeft gepleegd.

Gelet hierop toont verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek.

Verzoekende partij toont geen schending aan van de hoorplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met de door haar op 08.06.2016 en 10.10.2016 aangehaalde elementen en documenten rekening werd gehouden.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins verplicht is elk document afzonderlijk te beoordelen en vervolgens te motiveren waarom dit document niet wordt weerhouden.

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij overgemaakte documenten die overigens uitsluitend betrekking hadden op de economische situatie van verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft, minstens impliciet, alle door verzoekende partij overlegde documenten onderzocht, doch geoordeeld dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen niet van die aard zijn dat het een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg staat.

Ter zake wijst verweerder op de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in concreto heeft vastgesteld dat de duur van het verblijf van verzoekende partij relatief kort is rekening houdend met de periode die hij in zijn land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien verzoeker jarenlang in Ghana heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht aannemen dat hij nog voldoende banden heeft met zijn land van oorsprong. Verder heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk gemotiveerd dat alle eventuele verworven belangen onder valse voorwendselen werden opgebouwd.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van verzoekende partij, die nog maar enkele jaren in België verblijft, en die fraude heeft gehanteerd om belangen in het Rijk op te bouwen.

Dergelijke motivering volstaat in het licht van de door verzoekende partij voorgelegde documenten.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid beschikt bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van haar verblijfsrecht verantwoorden. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Het loutere feit dat verzoekende partij niet akkoord is met de bestreden beslissing, volstaat niet om de nietigverklaring ervan te bekomen.

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel tracht aannemelijk te maken door aan te voeren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou teruggrijpen naar een vaststelling waarvan zij meer dan 5 jaar kennis had.

Ter zake stelt verweerder vast dat verzoekende partij met haar kritiek voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing in casu heeft gesteund op de volgende actuele informatie:

- verzoekende partij blijkt sedert 03.12.2015 als alleenstaand omschreven te staan in het Rijksregister .
- uit het samenwoonstverslag dd. 22.03.2016 blijkt dat er nooit samenwoont is geweest tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoeker meent in de eerste plaats dat de beslissing om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden is tot stand gekomen met miskenning van de hoorplicht.

3.3.1. Waar de verzoeker verwijst naar het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat dit Europeesrechtelijke hoorrecht *in casu* niet van toepassing is. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert met name het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen waarmee uitvoering wordt gegeven aan Unierecht.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht ook een algemeen beginsel van Unierecht vormt omdat het deel uitmaakt van de rechten van verdediging. Deze rechten zijn niet enkel neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest maar ook in het artikel 41 ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland, §§'n 81 tem 83).

Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland, § 86).

Ingevolge artikel 51, lid 1 van het Handvest zijn de bepalingen en dus ook de beginselen van het Unierecht gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu stelt zich dan ook de vraag of de thans bestreden beëindigingsbeslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Deze vraag dient ontkennend te worden beantwoord. Het Hof van Justitie heeft immers geoordeeld dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (hierna: een statische Unieburger)” (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Hetzelfde geldt voor beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht dat een derdelander genoot als familielid van een dergelijke statische Unieburger. Het staat niet ter discussie dat de verzoeker een verblijfsrecht verkreeg in functie van een Belgische vrouw, terwijl uit de voorliggende gegevens geenszins blijkt dat deze Belgische referentiepersoon heeft gebruik gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Zij moet derhalve als een statische Unieburger worden beschouwd. De verzoeker kan, bij gebrek aan een “intracommunautair aspect” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht of aanvoeren dat de verblijfsbeëindiging zou genomen zijn in toepassing van het Unierecht.

Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische referentiepersoon, “het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department). In de voorliggende zaak wordt door de verzoeker echter niet aangetoond dat zijn verblijfsbeëindiging tot gevolg zou hebben dat de Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten

en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van dit recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd

Bijgevolg wordt vastgesteld dat *in casu* de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, zodat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 41 van het Handvest of op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

3.3.2. De verzoeker voert echter tevens de hoorplicht aan als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zulks in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 29 december 2008, nr. 189.229; RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; Zie ook OPDEBEECK, I., "De Hoorplicht", in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278).

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake (op datum van de bestreden akte), is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beëindigingsbeslissing de verzoeker een verblijfsrecht als familielid van een Belg ontnemt. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Bovendien, zo dit volgens de meest recente rechtspraak van de Raad van State nog van belang zou zijn, blijkt uit de motieven van deze beslissing dat aan de verzoeker wordt verweten dat hij het verblijfsrecht heeft verkregen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Hierbij wordt gesteld dat de valse voorwendselen die verzoeker heeft aangewend erin bestaan dat hij een huwelijk is aangegaan dat louter was gericht op het behalen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dat er sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR). Het blijkt dan ook dat de bestreden beëindigingsbeslissing gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Voorts dient te worden vastgesteld dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden akte, de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid verleent om al dan niet het verblijfsrecht te beëindigen en dat de feiten die in de bestreden akte worden aangehaald ook niet kwalificeren als feiten die voor directe vaststelling vatbaar zijn (*cf.* RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Bijgevolg diende het bestuur wel degelijk de hoorplicht te respecteren in het kader van de besluitvorming die heeft geleid tot de beslissing om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de nota met opmerkingen wordt overigens niet betwist dat de gemachtigde *in casu* onderworpen was aan de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt in wezen dat de gemachtigde hem voorafgaand aan de bestreden beëindigingsbeslissing niet in staat heeft gesteld om zijn standpunt te doen kennen omtrent het vermoeden van schijnhuwelijk dat hem wordt verweten. De verzoeker stelt dat hij integendeel volledig op het verkeerde been werd gezet waar de gemachtigde hem via de diensten van de stad Gent een brief stuurde waaruit enkel kon blijken dat werd overwogen zijn verblijfsrecht in te trekken op basis van artikel 42ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en waarbij hem tevens werd gemeld dat hij alle nuttige elementen kon aanbrengen teneinde aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de uitzondering voorzien in artikel 42quater §1, 4^e van de vreemdelingenwet. De verzoeker beklemtoont dat de bestreden beëindigingsbeslissing echter werd getroffen in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, zodat de bewijslast bij het bestuur ligt. De verzoeker herhaalt dat de uitnodiging per brief van 10 mei 2016 om informatie te verstrekken uitdrukkelijk verwijst naar artikel 42quater § 1, 4e lid van de vreemdelingenwet, zodat het overduidelijk is dat deze "uitnodiging" niet kan aanzien worden als het horen van de verzoeker in het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Hij erkent dat

er elementen zijn die zowel bij artikel 42^{quater}, § 1, 4^e lid als bij artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet zijn voorzien, docht voert aan dat hij *in casu* minstens de gelegenheid had moeten krijgen elementen voor te brengen om aan te tonen dat er geen sprake is van fraude.

Na raadpleging van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de gemachtigde op 10 mei 2016 inderdaad een vraag stelde aan de verzoeker in het kader van een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht waarbij uitdrukkelijk wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 42ter, §1, alinea 4 van de vreemdelingenwet “*alle documenten die nuttig kunnen zijn*” voor verzoekers dossier over te maken. Hierbij wordt het artikel 42ter, §1, alinea 4 van de vreemdelingenwet ook geciteerd. Dit schrijven ging vergezeld van een andere brief, waarbij vooreerst artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet wordt geciteerd en waarbij de verzoeker wordt aangemaand om bewijzen voor te leggen indien hij van mening is dat hij aan één van de uitzonderingssituaties van voormeld artikel 42^{quater}, §4 voldoet. In antwoord op deze vraag maakte de verzoeker op 8 juni 2016 en 10 oktober 2016 stukken over aan de verweerder. In de brief van 8 juni 2016 zet hij uiteen dat hij 4,5 jaar in België verblijft op basis van gezinshereniging, dat hij het nodige doet voor zijn inburgering, dat hij reeds geruime tijd voltijds werkt, dat hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur zal krijgen, dat er huwelijksproblemen zijn die hebben geleid tot een breuk, dat een vertrek uit het Rijk als gevolg zal hebben dat zijn huwelijk reddeloos verloren is en dit hem in een moeilijke positie zal brengen in het land van herkomst omdat men hem daar als afgeschreven zal zien en hij niet kan terugvallen op vrienden en familie omdat zij eerder steun van hem zullen verwachten dan hem te helpen, dat een terugkeer naar Ghana voor hem moeilijk zou zijn omdat hij zich heeft aangepast aan de Belgische leefwijze en hij daar van nul zal moeten herbeginnen, dat indien hij zich in zijn partner vergist heeft de gevolgen van een terugkeer voor hem onevenredig zouden zijn, en dat hij gehoord wil worden vooraleer er zou beslist worden tot intrekking van zijn verblijfsrecht. De verzoeker voegt hierbij een aantal stukken, te weten een attest van inburgering, zijn belastingaangifte 2016 (inkomstenjaar 2015), een rekeninguittreksel in verband met het vakantiegeld 2016 en een attest waaruit blijkt dat hij geen OCMW-steun geniet. In de brief van 10 oktober 2016 zet de verzoeker uiteen dat hij ondertussen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft gekregen.

De Raad stelt samen met de verzoeker vast dat *in casu* het verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 42ter van de vreemdelingenwet noch op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden akte, bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Blijkens de motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing wordt aan de verzoeker verweten dat hij het verblijfsrecht heeft verkregen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Hierbij wordt gesteld dat de valse voorwendselen die de verzoeker heeft aangewend erin bestaan dat hij een huwelijk is aangegaan dat louter was gericht op het behalen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dat er sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR).

Hoewel de gemachtigde er niet toe gehouden was om, met het oog op de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht als familielid van een Belg, de rechten van de verdediging van de verzoeker te eerbiedigen nu het niet om een straf- of tuchtrechtelijke aangelegenheid gaat, diende hij krachtens de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur de verzoeker wel in de gelegenheid te stellen om terzake nuttig zijn standpunt te doen gelden. Immers wordt met de bestreden beslissing verzoekers verblijfsrecht als familielid van een Belg beëindigd, hetgeen zoals hoger reeds gesteld onmiskenbaar een ernstige maatregel uitmaakt die nadelig is voor de verzoeker en zijn belangen aanmerkelijk beïnvloedt.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de te dezen genomen maatregel steunt op verzoekers persoonlijk gedrag dat hem wordt verweten.

Aan de hoorplicht is in beginsel slechts voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haar inziens de ernstige en in hoofde van de verzoeker nadelige maatregel verantwoorden. Dit vergt dat de verzoeker kennis heeft van de wezenlijke gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het is evenwel niet vereist dat de verzoeker mondeling wordt gehoord.

De finaliteit van de hoorplicht bestaat er in, enerzijds, de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn zienswijze te laten kennen over het bestaan en de juiste toedracht van de feiten die ten grondslag liggen aan de voorgenomen maatregel en, anderzijds, wanneer de bestuursoverheid een discretionaire bevoegdheid uitoefent, hem in de gelegenheid te stellen zijn standpunt over de inhoud of de opportuniteit van de te nemen maatregel te laten kennen. Bekeken vanuit die dubbele finaliteit moet het bestuur niet alleen de feiten en de grieven die de betrokkene ten laste worden gelegd vooraf aan de betrokkene meedelen, maar ook de voorgenomen maatregel die tegen hem wordt overwogen, zodat de betrokkene zich kan verdedigen omtrent de noodzaak om die maatregel op te leggen. Dit laatste houdt in dat het bestuur aan de betrokkene niet alleen moet meedelen welke de aard is van de maatregel die het overweegt, maar ook welke de inhoud ervan is. Er dienen bepaalde modaliteiten te worden vervuld opdat de betrokkene zijn standpunt met kennis van zaken naar voor zou kunnen brengen. Het bestuur dient de betrokkene behoorlijk uit te nodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Dat impliceert dat, wanneer de nadelige beslissing steunt op het persoonlijke gedrag van de betrokkene dat hem wordt verweten, het bestuur in deze uitnodiging aangeeft welke de ten laste gelegde feiten zijn en dat tevens wordt geduoid welke de maatregelen zijn die het bestuur van plan is te nemen en welke precies de juridische grondslag ervan uitmaakt (RvS 14 juni 2016, nr. 235.049). Het volstaat niet de betrokkene slechts op een vage en indirecte wijze de feiten ter kennis te brengen die hem ten laste worden gelegd (RvS 7 april 2008, nr. 181.760) en aan de hoorplicht is slechts voldaan indien de betrokkene een voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen (cf. RvS 28 februari 2014, nr. 226.587; RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

In casu kan de Raad de verzoeker enkel bijtreden in diens betoog waar hij stelt dat hij door het bestuur op het verkeerde been werd gezet met de brief van 10 mei 2016. Weliswaar heeft de gemachtigde met dit schrijven de verzoeker uitgenodigd om zijn standpunt kenbaar te maken aangaande een eventuele intrekking of beëindiging van zijn verblijfsrecht, doch hij heeft hierbij uitdrukkelijk aangegeven dat deze uitnodiging kadert in het bepaalde in artikel 42ter, §1, 4e lid van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft de gemachtigde de verzoeker uitdrukkelijk uitgenodigd om stukken bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Geen van deze bepalingen voorziet echter in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf op grond van fraude, misleidende informatie of valse of vervalste documenten of andere onwettige middelen die werden gebruikt en die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf (cf. artikel 42septies van de vreemdelingenwet) en uit niets blijkt dat de gemachtigde aan de verzoeker op enig nuttig tijdstip (dit is voor het treffen van de bestreden beëindigingsbeslissing) heeft laten uitschijnen dat een beslissing zou worden genomen op grond van dergelijke bedrieglijke of onwettige handelingen in zijn hoofde. Evenmin werd de juridische grondslag van de te nemen maatregel, met name artikel 42septies van de vreemdelingenwet, op enige wijze vernoemd.

In tegendeel werd de verzoeker voorgespiegeld dat hij het verblijfrecht kon behouden indien hij bewijsstukken kon voorleggen waarmee wordt aangetoond dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, zoals van toepassing op de datum van de uitnodigingsbrief van 10 mei 2016 en zoals geciteerd in deze brief, luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan." (de Raad onderlijnt)

Door voornoemd artikel 42quater, §4 te citeren en door de verzoeker uitdrukkelijk uit te nodigen om binnen de dertig dagen bewijsstukken bij te brengen indien hij van mening is dat hij aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, heeft de gemachtigde dan ook minstens impliciet doch zeker laten uitschijnen dat hij van plan was om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet indien deze geen bewijsstukken kon voorleggen dat hij aan één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet voldoet. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter zake een aantal stukken heeft bijgebracht en ongeacht de vraag of deze stukken volstaan ter bewijs van één van de voornoemde uitzonderingsgevallen, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de gemachtigde vervolgens overgaan is tot de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet zonder dat de verzoeker hieromtrent echter zijn standpunt heeft kunnen laten kennen. Aan de verzoeker werd derhalve niet de mogelijkheid geboden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die volgens de gemachtigde de ernstige en in hoofde van de verzoeker nadelige maatregel verantwoorden. De verzoeker werd weliswaar formeel gehoord, doch de uitnodiging die de gemachtigde heeft gestuurd volstaat niet nu hierin een geheel andere redenen en een geheel andere wettelijke grondslag werd vermeld voor de te nemen maatregel. Aan de verzoeker werd ook nooit kenbaar gemaakt dat hem fraude of andere bedrieglijke of onwettige middelen werden verweten. Hiermee staat dus vast dat de verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is dan ook aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen, kan niet overtuigen. De verweerder geeft te kennen dat de verzoeker niet ernstig kan betwisten dat hij de redelijke mogelijkheid kreeg om zijn standpunt naar voor te brengen aangezien hij wel degelijk werd gehoord met betrekking tot zijn relatie naar aanleiding van de samenwoningcontrole die op 22 maart 2016 door de politie werd uitgevoerd en waar de verzoeker expliciet zou hebben erkend dat er nooit sprake is geweest van samenwoning met zijn

echtgenote. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat uit het bedoelde samenwoonstverslag van 22 maart 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, geenszins blijkt dat de verzoeker de mogelijkheid werd geboden om zijn standpunt te doen kennen omtrent het waarachtig karakter van zijn relatie met zijn echtgenote of omtrent het bedrieglijk aangaan van een huwelijk met de enkele bedoeling er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, feiten die hem blijkens de thans bestreden beslissing worden aangewreven. Uit dit verslag blijkt enkel dat de verzoeker door de politieagent werd bevestigd omtrent de redenen waarom zijn echtgenote afwezig was op zijn adres, waarop de verzoeker te kennen gaf dat zij er niet samenwonen en dat er relatieproblemen zijn. Bovendien blijkt dat de verzoeker, op de verdere vraag sinds wanneer de betrokkenen niet meer onder hetzelfde dak woonden, uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij nooit met zijn echtgenote heeft samengewoond op zijn huidige adres, waarbij ook de straat, het huisnummer en het postnummer 9050 Gent wordt vermeld. Ook de politieagent geeft bij de opmerkingen onder punt G. uitdrukkelijk aan dat de verzoeker nooit samengewoond heeft met zijn echtgenote op dit welbepaalde adres te 9050 Gentbrugge. De bewering van de verweerder dat de verzoeker uitdrukkelijk erkend zou hebben dat er in werkelijkheid nooit sprake is geweest van samenwoonst met zijn echtgenote, vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier. Dit klemmt des te meer nu in het administratief dossier ook een positief samenwoonstverslag van 18 maart 2014 is terug te vinden waaruit blijkt dat de verzoeker en zijn echtgenote toen wel degelijk samenwoonden op een welbepaald adres te 9000 Gent, adres alwaar verzoekers echtgenote blijkens het nieuwe samenwoonstverslag van 22 maart 2016 nog steeds verblijft. Waar de verweerder verwijst naar de schriftelijke uitnodigging van 10 mei 2016, herhaalt de Raad dat dit schrijven de verzoeker niet toeliet om nuttig voor zijn belangen op te komen om de redenen die *supra* werden uiteengezet.

Waar de verweerder stelt dat de hoorplicht hem er niet toe verplicht om de verzoeker voorafgaandelijk in kennis te stellen van het voornemen om zijn verblijfsrecht te beëindigen en van de motieven waarop hij dit besluit wil baseren en waar hij dienaangaande verwijst naar het 's Raads arrest nr. 134.898 van 11 december 2014, merkt de Raad op dat dit arrest geenszins naar analogie kan worden toegepast in het thans voorliggende geval. Het arrest nr. 134.898 betreft immers een beslissing tot weigering van verblijf als familielid van een burger van de Unie. Een dergelijke beslissing behelst het antwoord op een aanvraag waarbij de bewijslast derhalve ook op deze aanvrager rust en waarbij het uiteraard *“behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om alle relevante informatie over haar relatie met haar Belgische partner aan verweerder over te maken”*. In casu gaat het echter om een beëindiging van een verblijfsrecht dat eerder reeds door hetzelfde bestuur was erkend en waarbij het dan ook aan het bestuur, *in casu* de gemachtigde, toekomt om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of er grond is om het verblijfsrecht te beëindigen en waarbij *in casu*, gelet op de aard van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten die hoe dan ook een bedrieglijk handelen in hoofde van de verzoeker inhouden (fraude dan wel het gebruik van valse of vervalste documenten of valse of misleidende informatie of andere onwettige middelen), het aan de verweerder zelf toekomt om dit bedrieglijk handelen aan te tonen. Aangezien de bewijslast te dezen bij het bestuur zelf ligt, is het des te belangrijker dat de verzoeker voorafgaandelijk in de mogelijkheid wordt gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt ter zake te doen kennen.

De verweerder kan evenmin worden gevolgd waar hij te kennen geeft dat een eventuele schending van het recht om gehoord te worden volgens slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer de verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en waar hij meer bepaald opwerpt dat de verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van de hoorplicht nu hij geenszins aannemelijk zou maken dat de gemachtigde tot andere inzichten zou zijn gekomen indien de verzoeker (op een adequate wijze) zou zijn gehoord gezien hij er aan de hand van zijn vage beschouwingen niet in slaagt te weerleggen dat hij fraude heeft gepleegd. Dienaangaande dient er vooreerst op te worden gewezen dat het horen moet gebeuren vóór de beslissing wordt genomen en de zienswijze van de gehoorde dient mee betrokken te worden in de besluitvorming en eventueel zelfs een weerslag te krijgen in de formele motivering van de beslissing (RvS 28 februari 2014, nr. 226.587). In dezen blijkt bovendien, onder meer gelet op verzoekers betoog dat de gemachtigde niet kon teruggrijpen naar vaststellingen van september 2011 waarvan hij reeds méér dan vijf jaar kennis had zonder met deze informatie iets te doen, niet dat de verzoeker in wezen geen argumenten had. Wat dan die argumenten waard zijn, moet in de eerste plaats door het bestuur worden beoordeeld. Het is niet aan de Raad, als wettigheidsrechter, om in de plaats van het bestuur als eerste van de argumenten van de verzoeker kennis te nemen, zich een eigen voorstelling te maken van de beslissing die de bevoegde overheid zou hebben genomen als zij de argumenten zelf in aanmerking had genomen, en vervolgens op grond van zijn veronderstelling over die beslissing de verzoeker het

belang te ontszeggen bij het beroep tegen de effectief genomen beslissing (RvS 28 februari 2014, nr. 226.587).

3.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoeker zonder eerst het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen, hetgeen door de nietigverklaring van de thans voorliggende beëindigingsbeslissing moet worden geacht nooit te hebben plaatsgevonden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE